

31989L0552

17.10.1989

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

L 298/23

DIREKTIVA SVETA**z dne 3. oktobra 1989****o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov**

(89/552/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti členov 57(2) in 66 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽¹⁾,v sodelovanju z Evropskim parlamentom ⁽²⁾,ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽³⁾,

ker cilji Skupnosti, določeni v Pogodbi, vključujejo vzpostavitev še tesnejše zveze med narodi Evrope, gojenje poglobljenih odnosov med državami, ki so del Skupnosti, zagotavljanje gospodarskega in družbenega napredka njenih držav, ki naj bi bil cilj skupnih prizadevanj za odstranjevanje ovir, ki Evropo razdvajajo, spodbujanje nenehnega izboljševanja življenjskih pogojev evropskih narodov ter ohranjanje in krepitev miru in svobode;

ker Pogodba predvideva ustanovitev skupnega trga in odpravo ovir za prosti pretok storitev med državami članicami ter vzpostavitev sistema, ki bo preprečeval izkrivljanje konkurence na skupnem trgu;

ker so programske vsebine, ki se s pomočjo raznih tehnologij prenašajo preko meja, eden od načinov uresničevanja ciljev Skupnosti; ker je treba sprejeti ukrepe, ki bodo omogočili prehod od nacionalnih tržišč do skupnega tržišča programske produkcije in distribucije ter ustvarjali pogoje lojalne konkurence, ne da bi pri

tem posegali v funkcijo televizijskih storitev, povezano z varovanjem javnega interesa;

ker je Svet Evrope sprejel Evropsko konvencijo o čezmejni televiziji;

ker Pogodba predvideva izdajanje direktiv za usklajevanje določb, ki bodo omogočale opravljanje dejavnosti samozaposlenih oseb;

ker razširjanje televizijskega programa v običajnih razmerah predstavlja storitev v smislu Pogodbe;

ker Pogodba predvideva prosti pretok vseh storitev, ki se navadno opravljajo proti plačilu, brez izključevanja na osnovi kulturne ali kake druge vsebine ter brez omejevanja državljanov držav članic, ki imajo dejavnosti registrirane v eni od držav Skupnosti, ki pa ni država tiste osebe, kateri so storitve namenjene;

ker ta pravica, ki velja za razširjanje programov in distribucijo televizijskih storitev, v pravu Skupnosti predstavlja tudi poseben izraz splošnejšega načela, namreč svobode izražanja, ki jo zagotavlja člen 10(1) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki so jo ratificirale vse države članice; ker mora izdajanje direktiv o razširjanju in distribuiranju televizijskih programov zaradi tega zagotavljati njihov prosti pretok z vidika omenjenega člena, pri tem pa se lahko uporabljajo le omejitve iz odstavka 2 tega člena in iz člena 56(1) Pogodbe;

ker zakoni in drugi predpisi držav članic v zvezi z opravljanjem dejavnosti izdajateljev televizijskih programov in kabelskih operaterjev vsebujejo neskladnosti, od katerih lahko nekateri ovirajo prosti pretok programskih vsebin znotraj Skupnosti in izkrivljajo konkurenco na skupnem trgu;

⁽¹⁾ UL C 179, 17.7.1986, str. 4.

⁽²⁾ UL C 49, 22.2.1988, str. 53 in UL C 158, 26.6.1989.

⁽³⁾ UL C 232, 31.8.1987, str. 29.

ker je treba v skladu s Pogodbo odpraviti vse takšne omejitve svobodnega opravljanja storitev razširjanja programskih vsebin znotraj Skupnosti;

ker mora biti takšno odpravljanje v tesni povezavi z usklajevanjem veljavnih zakonov; ker mora biti usklajevanje usmerjeno k temu, da se omogoči opravljanje zadevnih strokovnih dejavnosti ter, splošneje, prosti pretok informacij in idej znotraj Skupnosti;

ker je torej nujno in zadostno, da so vse programske vsebine skladne z zakonodajo tiste države članice, iz katere izvirajo;

ker direktiva določa minimalna pravila, nujna za zagotavljanje svobode razširjanja programskih vsebin; ker zaradi tega torej ne vpliva na odgovornost držav članic in njihovih pristojnih organov, ki zadeva organizacijo — vključno s sistemi podeljevanja dovoljenj, upravnih pooblastil in obdavčenja —, financiranje in programsko zasnovo; ker to ne zadeva neodvisnosti kulturnega dogajanja v državah članicah in ohranjanja kulturne raznolikosti znotraj Skupnosti;

ker je na skupnem trgu nujno, da so vse programske vsebine, ki nastajajo v Skupnosti in ki so namenjene sprejemu v Skupnosti, ter zlasti tiste, namenjene sprejemu v drugi državi članici, v skladu tako s pravom izvirne države članice, ki se uporablja za programske vsebine, namenjene sprejemu javnosti v tej državi članici, kakor z določbami te direktive;

ker zahteva, po kateri mora izvirna država članica preverjati, ali so programske vsebine skladne z nacionalno zakonodajo, ki jo usklajuje ta direktiva, glede na pravo Skupnosti zadostuje za zagotavljanje prostega pretoka programskih vsebin in ne predvideva drugotnega nadzora iz istih razlogov v državi članici sprejemnici; ker sme država članica izjemoma in v posebnih okoliščinah kljub temu začasno prekiniti prenašanje televizijskih programov;

ker morajo države članice nujno preprečiti sprejem kakršnega koli akta, ki bi utegnil škodovati prostemu pretoku in trgovanju s televizijskimi programskimi vsebinami ali spodbujati ustvarjanje prevladujočih položajev, zaradi katerih bi bila omejena pluralnost in svoboda televizijskega informiranja ter sektor informiranja v celoti;

ker ta direktiva, ki je omejena posebej na pravila razširjanja televizijskih programov, ne posega v obstoječe ali prihodnje akte Skupnosti o usklajevanju, zlasti tiste za izpolnjevanje obveznih zahtev v zvezi z zaščito potrošnikov ter poštenimi trgovinskimi transakcijami in lojalno konkurenco;

ker je usklajevanje kljub vsemu nujno za to, da se osebam in industrijam, ki proizvajajo programe s kulturnimi vsebinami, olajša izbiranje in izvajanje njihovih dejavnosti;

ker so minimalne zahteve za evropske avdiovizualne produkcije v zvezi z vsemi javnimi ali zasebnimi televizijskimi programi Skupnosti služile kot sredstvo za spodbujanje produkcije, neodvisne produkcije in distribucije v omenjenih industrijah ter so komplementarne z drugimi orodji, ki že spodbujajo doseganje istega cilja ali pa bodo v ta namen predlagana v prihodnje;

ker je torej nujno, da v državah članicah spodbujamo tržišča ustrezne velikosti za televizijske produkcije, ki bodo omogočila vračanje nujnih naložb, ne le z vzpostavljanjem splošnih pravil za odpiranje nacionalnih trgov, temveč tudi tako, da evropskim produkcijam, kadar je to izvedljivo in z ustreznimi sredstvi, namenimo večinski delež v televizijskih programih vseh držav članic; ker bodo države članice med spremljanjem uresničevanja teh pravil in doseganja ciljev za Komisijo pripravile poročilo o uporabi deležev, v skladu s to direktivo rezerviranih za evropska dela in za neodvisne produkcije; ker je pri izračunavanju takšnih deležev treba upoštevati poseben položaj Helenske republike in Portugalske republike; ker mora Komisija o teh poročilih obvestiti druge države članice ter jim v primerih, ko je to ustrezno, dodati mnenje, v katerem upošteva zlasti napredek, dosežen v primerjavi s prejšnjimi leti, delež del, ki se oddajajo prvič, posebne okoliščine novih izdajateljev televizijskih programov ter poseben položaj dežel z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem;

ker je za te namene „evropska dela“ treba opredeliti tako, da to ne bo vplivalo na možnost držav članic, da v skladu s členom 3(1) postavijo natančnejšo opredelitev v zvezi z izdajatelji televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo, kar je v skladu s pravom Skupnosti, pri čemer se upoštevajo cilji te direktive;

ker je pomembno poiskati ustrezna orodja in postopke v skladu s pravom Skupnosti, bi bodo pospeševali izvajanje teh ciljev z namenom sprejemanja primernih ukrepov, ki bodo krepili delovanje in razvoj evropske avdiovizualne produkcije in distribucije, še zlasti v deželah z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem;

ker je nacionalne sheme pomoči za razvoj evropske produkcije mogoče uporabiti vselej, kadar so v skladu s pravom Skupnosti;

ker bodo prizadevanja, če so izvedljiva, za določen delež programskih vsebin neodvisne produkcije, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov, spodbujala nove vire televizijske produkcije, zlasti nastanek malih in srednje velikih podjetij; ker bodo ustvarila nove možnosti in prostor za trženje ustvarjalnih potencialov na področju poklicev v kulturi; ker morajo države članice pri opredelitvi koncepta neodvisnega producenta upoštevati ta cilj in nameniti ustrezno pozornost malim in srednje velikim producentom ter omogočiti avtorizacijo finančne udeležbe s strani koprodukcijskih odvisnih družb televizijskih organizacij;

ker so za države članice nujni ukrepi, ki bodo zagotovili, da med prvim prikazovanjem dela v kinematografu in njegovim prvim prikazovanjem na televiziji preteče določeno časovno obdobje;

ker imajo države članice zato, da bi vodile aktivno politiko zaščite določenega jezika, proste roke pri določanju natančnejših ali strožjih pravil zlasti na osnovi jezikovnih meril, če so takšna pravila v skladu s pravom Skupnosti in zlasti če se ne uporabljajo za prenašanje programskih vsebin, ki izvirajo iz drugih držav članic;

ker je za zagotavljanje popolne in pravilne zaščite interesov potrošnikov kot televizijskih gledalcev nujno, da za televizijsko oglaševanje velja določeno število minimalnih pravil in norm ter da države članice ohranijo pravico, da določijo natančnejša ali strožja pravila ali da v določenih okoliščinah za izdajatelje televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo postavijo drugačne pogoje;

ker morajo biti države članice sposobne z obveznim upoštevanjem prava Skupnosti in v zvezi s programi, ki so namenjeni samo nacionalnemu ozemlju in ki se posredno ali neposredno ne dajo sprejemati v eni ali več državah članicah, določiti drugačne pogoje za oglaševalne vloške in drugačne omejitve obsega oglaševanja, da bi tako podpirale prav te programe;

ker je nujno prepovedati vsakršno televizijsko oglaševanje cigaret in drugih tobačnih izdelkov, vključno s posrednimi oblikami oglasov, ki tobačnega izdelka sicer ne omenjajo neposredno, a skušajo prepoved oglaševanja zaobiti z uporabo imen blagovnih znamk, simbolov ali drugih značilnih lastnosti bodisi tobačnih izdelkov bodisi podjetij, katerih poznane ali pglavitne dejavnosti vključujejo proizvodnjo ali prodajo takšnih izdelkov;

ker je prav tako nujno prepovedati vsakršno televizijsko oglaševanje zdravil in zdravljenja, ki jih je mogoče dobiti le na

recept v tisti državi članici, pod katere jurisdikcijo je izdajatelj televizijskega programa, ter uvesti stroga merila v zvezi s televizijskim oglaševanjem alkoholnih izdelkov;

ker je zaradi rastočega pomena sponzorstva pri financiranju programov treba določiti ustrezna pravila;

ker je treba tudi nujno uvesti pravila za zaščito fizičnega, duševnega in moralnega razvoja mladoletnikov v zvezi s programskimi vsebinami in televizijskim oglaševanjem;

ker je kljub temu, da so izdajatelji televizijskih programov običajno dolžni zagotoviti, da njihovi programi dejstva in dogodke predstavljajo pošteno, prav tako pomembno, da zanje veljajo posebne obveznosti v zvezi s pravico do odgovora ali enakovrednimi pravnimi sredstvi, tako da lahko vsaka oseba, katere zakoniti interesi so bili oškodovani s trditvijo, podano med predvajanjem televizijskih programskih vsebin, učinkovito uresničuje takšno pravico ali pravno sredstvo,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

Opredelitve

Člen 1

V tej direktivi imajo uporabljeni izrazi naslednji pomen:

- (a) „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, po žici ali po zraku, vključno z oddajanjem po satelitu v nekodirani ali kodirani obliki. Vključuje posredovanje programskih vsebin med podjetji z namenom relejnega posredovanja javnosti. Ne vključuje komunikacijskih storitev, ki posamezne informacije ali druga sporočila posredujejo na zahtevo posameznikov, denimo telekopiranje, elektronske banke podatkov in druge podobne storitve;
- (b) „televizijsko oglaševanje“ pomeni vsako obliko obvestila, ki ga javno ali zasebno podjetje oddaja za plačilo ali podobno nadomestilo in ki zadeva trgovino, poslovno dejavnost, obrt ali stroko z namenom spodbujanja preskrbe z blagom in storitvami, vključno z nepremičninami ali pravicami in obveznostmi, za plačilo;

Razen za namene člena 18 televizijsko oglaševanje ne obsega neposrednih ponudb za prodajo, nakup ali najem proizvodov ali za opravljanje storitev, namenjenih javnosti, za plačilo.

- (c) „prikrito oglaševanje“ pomeni besedno ali slikovno predstavljanje blaga, storitev, imena, blagovne znamke ali dejavnosti proizvajalca blaga ali izvajalca storitev v programih, kadar takšno predstavljanje izdajatelju televizijskega programa služi kot oglaševanje in bi utegnilo zavajati javnost glede svoje narave. Takšno predstavljanje velja za namerno zlasti tedaj, kadar se opravlja za plačilo ali podobno nadomestilo;
- (d) „sponzorstvo“ pomeni vsak prispevek, ki ga javno ali zasebno podjetje, ki samo ne opravlja dejavnosti razširjanja televizijskega programa ali produkcije avdiovizualnih del, prispeva k financiranju televizijskih programov zaradi promoviranja svojega imena, blagovne znamke, celostne podobe, dejavnosti ali proizvodov.

POGLAVJE II

Splošne določbe

Člen 2

1. Vsaka država članica zagotovi, da so vse televizijske programske vsebine, ki jih razširjajo

- izdajatelji televizijskih programov pod njeno jurisdikcijo ali
- izdajatelji televizijskih programov, ki sicer ne sodijo pod jurisdikcijo nobene države članice, a uporabljajo frekvenco ali satelitsko zmogljivost, ki jo ta država članica da na voljo, ali satelitsko priključitev, ki je v tej državi članici,

skladne z zakonom, ki velja za programe, namenjene javnosti v tej državi članici.

2. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja televizijskih oddaj iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega razširjanja na svojem ozemlju iz razlogov, ki zadevajo področja, ki jih usklajuje ta direktiva. Države članice smejo začasno prekiniti prenašanje televizijskih oddaj, če so izpolnjeni ti pogoji:

- (a) televizijski program, ki prihaja iz druge države članice, očitno huje krši člen 22;
- (b) v zadnjih 12 mesecih je izdajatelj televizijskega programa isto določbo kršil vsaj še v dveh primerih;

(c) zadevna država članica je izdajatelja televizijskega programa in Komisijo pisno obvestila o domnevnih kršitvah in o svoji nameri, da bo prenašanje omejila, če se takšna kršitev ponovi;

(d) posvetovanja z državo, ki oddaja, in s Komisijo se v 15 dneh od obvestila iz točke (c) niso končala z mirno poravnavo, domnevna kršitev pa ostaja.

Komisija poskrbi za to, da je prekinitev v skladu s pravom Skupnosti. Komisija sme zadevno državo članico zaprositi, da nemudoma konča prekinitev, ki ni v skladu s pravom Skupnosti. Ta določba ne posega v uporabo katerega koli postopka, pravnega sredstva ali sankcije v zvezi s takšnimi kršitvami v državi članici, ki je pristojna za zadevnega izdajatelja televizijskega programa.

3. Ta direktiva se ne uporablja za programe, ki so namenjeni izključno sprejemu v državah, ki niso države članice, in ki se v eni ali več državah članicah posredno ali neposredno ne sprejemajo.

Člen 3

1. Države članice smejo od izdajateljev televizijskih programov pod svojo jurisdikcijo zahtevati, da za področja, ki jih zadeva ta direktiva, določijo natančnejša in strožja pravila.

2. Države članice smejo v okviru svoje zakonodaje z ustreznimi sredstvi zagotoviti, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo ravnajo skladno z določbami te direktive.

POGLAVJE III

Spodbujanje distribucije in produkcije televizijskih programov

Člen 4

1. Države članice z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov rezervirajo za evropska dela v smislu člena 6 večinski delež svojega oddajnega časa, v katerega ni vštet čas, namenjen novicam, športnim prireditvam, igrar, oglaševanju in storitvam teleteksta. Ta delež, ki zadeva odgovornost izdajatelja televizijskega programa do gledalcev v zvezi z informativnimi, izobraževalnimi, kulturnimi in razvedrilnimi vsebinami, je treba doseči postopoma, in sicer na osnovi ustreznih meril.

2. Kadar deleža iz odstavka 1 ni mogoče doseči, le-ta ne sme biti nižji od povprečja zadevne države članice za leto 1998.

Kljub temu se glede na Helensko republiko in Portugalsko republiko leto 1988 nadomesti z letom 1990.

3. Od 3. oktobra 1991 naprej države članice Komisiji vsaki dve leti pošljejo poročilo o uporabi tega člena in člena 5.

To poročilo vključuje zlasti statistični prikaz doseganja deleža iz tega člena in iz člena 5 za vsakega od televizijskih programov, ki spada pod jurisdikcijo zadevne države članice, razloge za nedoseganje tega deleža v posameznih primerih ter ukrepe, ki so bili sprejeti ali so predvideni za doseganje tega deleža.

Komisija o poročilih obvesti druge države članice in Evropski parlament ter svojemu obvestilu v primerih, ko je to ustrezno, da mnenje. Komisija zagotovi izvajanje tega člena in člena 5 v skladu z določbami Pogodbe. Komisija sme v svojem mnenju upoštevati zlasti napredek, dosežen v primerjavi s prejšnjimi leti, delež del, ki se oddajajo prvič, posebne okoliščine novih izdajateljev televizijskih programov ter poseben položaj dežel z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem.

4. Svet oceni izvajanje tega člena na podlagi poročila Komisije, opremljenega s poljubnimi primeri, ki bi jih bilo po njenem mnenju primerno pregledati, najkasneje do konca petega leta šteto od sprejema te direktive.

V ta namen poročilo Komisije na osnovi informacij, ki so jih države članice posredovale v skladu s členom 3, upošteva zlasti dogajanja na tržišču Skupnosti in v mednarodnem prostoru.

Člen 5

Države članice z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov vsaj 10 % svojega oddajnega časa, v katerega ni vštet čas, namenjen novicam, športnim prireditvam, nagradnim igram, oglaševanju in storitvam teleteksta, rezervirajo za evropska dela, ali namesto tega po lastni presoji posamezne države članice najmanj 10 % svojega programskega proračuna evropskim delom, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov. Ta delež, ki zadeva odgovornost izdajatelja televizijskega programa do gledalcev v zvezi z informativnimi, izobraževalnimi, kulturnimi in razvedrilnimi vsebinami, je treba doseči postopoma, in sicer na osnovi ustreznih meril; doseči ga je treba tako, da se primeren delež nameni novim delom, pomeni delom, ki se prenašajo v obdobju petih let po njihovi produkciji.

Člen 6

1. V smislu tega poglavja pomeni izraz „evropska dela“:

- (a) dela s izvorom iz držav članic Skupnosti in, če gre za izdajatelje televizijskih programov iz pristojnosti Zvezne republike

Nemčije, dela iz nemških ozemelj, za katera ne velja ustava Zvezne republike Nemčije in ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 2;

- (b) dela s izvorom iz evropskih tretjih držav, ki so podpisnice Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope in ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 2;

- (c) dela s izvorom iz drugih evropskih tretjih držav, ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 3.

2. Dela iz odstavka 1(a) in (b) so dela, ki jih ustvarijo zlasti avtorji in sodelavci, stanujoči v eni ali več državah iz odstavka 1(a) in (b), če so skladna z enim od naslednjih pogojev:

- (a) ustvarili so jih eden ali več producentov, ki imajo dejavnosti registrirane v eni ali več takšnih državah; ali

- (b) proizvodnjo del nadzirajo ali dejansko kontrolirajo eden ali več producentov, ki imajo dejavnosti registrirane v eni ali več takšnih državah; ali

- (c) prispevek koproducentov iz takšnih držav k skupnim koprodukcijskim stroškom je prevladujoč, koprodukcije pa ne kontrolirajo eden ali več producentov, ki imajo dejavnosti registrirane izven takšnih držav.

3. Dela iz odstavka 1(c) so dela, ki jih izključno ali v koprodukciji s producenti, ki imajo dejavnosti registrirane v eni ali več državah članicah, ustvarijo producenti, ki imajo dejavnosti registrirane v eni ali več evropskih tretjih državah, s katerimi bo Skupnost sklenila sporazume v skladu s postopki, ki jih določa Pogodba, če takšna dela ustvarijo zlasti avtorji in sodelavci, stanujoči v eni ali več evropskih državah.

4. Dela, ki niso evropska dela v smislu odstavka 1, temveč jih ustvarijo zlasti avtorji in sodelavci, stanujoči v eni ali več državah članicah, se štejejo za evropska dela v obsegu, ki ustreza deležu prispevka koproducentov Skupnosti k skupnim produkcijskim stroškom.

Člen 7

Države članice zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo ne predvajajo nobenega filmskega dela, razen če se imetniki pravic in izdajatelj televizijskega programa ne dogovorijo drugače, dokler ne pretečeta dve leti od dneva, ko je bilo delo prvokrat predvajano v kinematografih ene od držav članic Skupnosti; v primeru filmskih del, katerih koproducent je izdajatelj televizijskega programa, je ta doba eno leto.

Člen 8

Kadar države članice presodijo, da je to potrebno za namene jezikovne politike, smejo z upoštevanjem prava Skupnosti za nekatere ali za vse programske vsebine izdajateljev televizijskih programov pod svojo jurisdikcijo določiti natančnejša ali strožja pravila, pri čemer upoštevajo zlasti jezikovna merila.

Člen 9

To poglavje se ne uporablja za izdajatelje lokalnih televizijskih programov, ki niso del nacionalne mreže.

POGLAVJE IV

Televizijsko oglaševanje in sponzorstvo

Člen 10

1. Televizijsko oglaševanje mora biti jasno razpoznavno kot takšno in mora biti z optičnimi oziroma akustičnimi sredstvi povsem ločeno od drugih delov programske sheme.
2. Izolirani oglaševalni vložki morajo ostati izjema.
3. V oglaševanju se ne sme uporabljati subliminalnih tehnik.
4. Prikrito oglaševanje je prepovedano.

Člen 11

1. Oglasi se vstavljajo med posamezne oddaje. Če so pogoji iz členov 2 do 5 izpolnjeni, smejo biti oglasi vstavljeni tudi v oddaje, vendar tako, da se ob upoštevanju naravnih premorov ter trajanja in narave oddaj ne posega niti v njihovo celovitost in pomen niti v pravice imetnikov pravic.
2. Pri oddajah, sestavljenih iz samostojnih delov, ali pri športnih in drugih podobno strukturiranih dogodkih in prireditvah, ki vsebujejo presledke, se oglasi predvajajo le med posameznimi deli ali v presledkih.
3. Predvajanje avdiovizualnih del, kot so igrani filmi in televizijski filmi (pri čemer so izvzete nadaljevanke, nanizanke, lažje zabavne oddaje in dokumentarci), ki trajajo več kot 45 minut, se sme prekiniti samo enkrat v vsakem polnem trajanju 45 minut. Nadaljnja prekinitev je dovoljena samo, če delo traja vsaj 20 minut dlje od dveh ali več polnih trajanj 45 minut.
4. Kadar oglasi prekinjajo oddaje, ki niso vključene v odstavek 2, mora med vsakim naslednjim oglaševalskim premorom preteči najmanj 20 minut oddaje.
5. Oglasi se ne predvajajo med prenosi verskih obredov. Poročila in aktualno-informativne oddaje, dokumentarci, verske in otroške oddaje, ki trajajo manj kot 30 minut, se ne prekinjajo z oglasi.

Če takšne oddaje trajajo 30 minut ali več, se zanje uporabljajo določbe prejšnjih členov.

Člen 12

Televizijsko oglaševanje ne sme:

- (a) škodljivo vplivati na spoštovanje človekovega dostojanstva;
- (b) vsebovati nikakršne diskriminacije na podlagi rase, spola ali državljanstva;
- (c) biti žaljivo do verskih ali političnih prepričanj;
- (d) spodbujati vedenja, škodljivega zdravju in varnosti;
- (e) spodbujati vedenja, škodljivega varstvu okolja.

Člen 13

Vse oblike televizijskega oglaševanja cigaret in drugih tobačnih proizvodov so prepovedane.

Člen 14

Televizijsko oglaševanje zdravil in zdravljenja, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere jurisdikcijo je izdajatelj televizijskega programa, je prepovedano.

Člen 15

Televizijsko oglaševanje alkoholnih pijač mora izpolnjevati naslednja merila:

- (a) ne sme biti namenjeno posebej mladoletnikom in še zlasti ne sme prikazovati mladoletnikov, ki takšne pijače uživajo;
- (b) ne sme povezovati uživanja alkohola s povečano telesno zmogljivostjo ali z vožnjo;
- (c) ne sme ustvarjati videza, da uživanje alkohola prispeva k uspehom v družabnem in spolnem življenju;
- (d) ne sme poudarjati, da ima alkohol zdravilne učinke ali da je poživilo, pomirilo ali sredstvo za reševanje osebnih težav;
- (e) ne sme spodbujati nezmerne uživanja alkohola ter vzdržnosti ali zmerne pitja predstavljati v negativni luči;
- (f) ne sme poudarjati visoke vsebnosti alkohola kot posebne kakovosti pijač.

Člen 16

Televizijsko oglaševanje ne sme moralno ali fizično škodovati mladoletnikom in mora biti zaradi tega skladno z naslednjimi merili za njihovo zaščito:

- (a) ne sme neposredno prigovarjati mladoletnikom, naj kupijo proizvod ali storitev, pri čemer bi izkoriščali njihovo neizkušenost ali lahkovernost;
- (b) ne sme neposredno spodbujati mladoletnikov ali prepričevati njihovih staršev, naj kupijo blago ali storitve, ki se oglašujejo;
- (c) ne sme izkoriščati posebnega zaupanja, ki ga mladoletniki gojijo do svojih staršev, učiteljev ali drugih oseb;
- (d) ne sme brez razloga prikazovati mladoletnikov v nevarnih situacijah.

Člen 17

1. Sponzorirani televizijski programi morajo ustrezati naslednjim zahtevam:

- (a) sponzor v nobenem primeru ne sme vplivati na vsebino in razvrščanje sponzoriranih programov na takšen način, da bi posegal v odgovornost in uredniško neodvisnost izdajatelja televizijskega programa v zvezi s programi;
- (b) na začetku ali na koncu morajo biti jasno označeni kot takšni, in sicer z imenom oziroma logotipom sponzorja;
- (c) ne smejo spodbujati nakupa ali najema proizvodov in storitev sponzorja ali tretje osebe, kar bi pomenilo zlasti posebno reklamiranje takšnih proizvodov ali storitev.

2. Izdajatelj televizijskih programov ne smejo sponzorirati fizične ali pravne osebe, katerih poglobljena dejavnost je izdelava ali prodaja proizvodov ali opravljanje storitev, katerih oglaševanje je prepovedano v členih 13 in 14.

3. Poročila in aktualno-informativne oddaje se ne smejo sponzorirati.

Člen 18

1. Obseg oglaševanja ne sme presegati 15 % dnevnega oddajnega časa. Ta odstotek pa se lahko poveča na 20 %, kadar vključuje take oblike oglaševanja, kot so neposredne ponudbe za prodajo, nakup ali najem izdelkov ali za opravljanje storitev, pod pogojem, da količina oglaševalnih vložkov ne presega 15 %.

2. Obseg oglaševalnih vložkov v eni uri ne sme presegati 20 %.

3. Ne glede na določbe odstavka 1 oblike oglaševanja, kot so neposredne ponudbe za prodajo, nakup ali najem izdelkov ali opravljanje storitev, ne smejo trajati več kot eno uro dnevno.

Člen 19

Države članice smejo za izdajatelje televizijskih programov pod svojo jurisdikcijo v zvezi s programskim časom in postopki razširjanja televizijskih programov določiti pravila, ki so strožja od pravil iz člena 18, da bi na takšen način potrebe po televizijskem

oglaševanju uskladili z javnim interesom, pri čemer se upoštevata zlasti:

- (a) vloga televizije pri posredovanju informacij ter izobraževalnih, kulturnih in zabavnih vsebin;
- (b) zaščita pluralnosti informacij in medijev.

Člen 20

Ne glede na člen 3 smejo države članice ob upoštevanju prava Skupnosti in v zvezi s programi, ki so namenjeni samo nacionalnemu ozemlju in ki se jih posredno ali neposredno ne da sprejemati v eni ali več državah članicah, določiti drugačne pogoje od tistih iz člena 11(2) do (5) in člena 18.

Člen 21

Države članice v okviru svojih zakonodaj zagotovijo, da se pri razširjanju televizijskih programskih vsebin, ki ni skladno z določbami tega poglavja, sprejmejo ustrezni ukrepi, ki zagotavljajo skladnost s temi določbami.

POGLAVJE V

Zaščita mladoletnikov

Člen 22

Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da programi izdajateljev televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo ne vključujejo vsebin, ki bi resno škodovale telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, zlasti takšnih vsebin, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno nasilje. Ta določba se uporablja tudi za druge vsebine, ki bi utegnile škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, razen kadar se z izbranim časom oddajanja ali s tehničnimi sredstvi zagotovi, da mladoletniki na območju prenosa v normalnih razmerah ne bodo videli ali slišali takšnih programov.

Države članice poskrbijo tudi za to, da programske vsebine ne vsebujejo nobenega spodbujanja k sovražstvu na podlagi rase, spola, veroizpovedi ali državljanstva.

POGLAVJE VI

Pravica do odgovora

Člen 23

1. Brez vpliva na druge predpise, ki so jih države članice sprejele na podlagi civilnega, upravnega ali kazenskega prava, mora imeti vsaka fizična ali pravna oseba, ne glede na njeno državljanstvo,

katere zakoniti interesi, zlasti ugled in dobro ime, so bili oškodovani z navedbo neresničnih dejstev na televizijskem programu, na voljo pravico do odgovora ali enakovredna pravna sredstva.

2. Pravica do odgovora ali druga enakovredna pravna sredstva morajo biti na voljo v zvezi z vsemi izdajatelji televizijskih programov pod jurisdikcijo države članice.

3. Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za vzpostavitev pravice do odgovora ali drugih enakovrednih pravnih sredstev ter določijo postopek, po katerem se takšno pravico ali pravno sredstvo uresničuje. Poskrbijo zlasti za to, da je na voljo zadosten časovni presledek ter da so postopki takšni, da lahko pravico ali enakovredna pravna sredstva primerno uresničujejo tudi fizične ali pravne osebe, ki bodisi prebivajo ali imajo registrirane dejavnosti v drugi državi članici.

4. Zahtevek za uresničevanje pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev se sme zavrniti, če takšen odgovor glede na pogoje iz prvega odstavka ni upravičen, če bi pomenil kaznivo dejanje, če bi s tem izdajatelj televizijskega programa postal odgovoren v skladu s civilnim procesnim pravom ali če bi z njimi prekoračili pravila javne spodobnosti.

5. V zvezi s postopki se uporablja določba, po kateri se je možno pri sporih v zvezi z uresničevanjem pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev pritožiti.

POGLAVJE VII

Končne določbe

Člen 24

Na področjih, ki jih ta direktiva ne ureja, direktiva ne vpliva na pravice in dolžnosti držav članic, izhajajočih iz veljavnih konvencij, ki urejajo telekomunikacije in razširjanje programov.

Člen 25

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 3. oktobra 1991. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice predložijo Komisiji besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 26

Komisija najpozneje ob koncu petega leta po datumu sprejema te direktive in nato vsaki dve leti predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Ekonomsko-socialnemu odboru poročilo o uporabi te direktive in, če je potrebno, da predloge za njeno prilagajanje dogajanjem na področju razširjanja televizijskih programov.

Člen 27

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 3. oktobra 1989

Za Svet

Predsednik

R. DUMAS